

A Varázscukrászda

Tegnap éjjel álomban, Lizi barátnőmmel és Nudli nevű kutyusommal, egy felejthetetlen napot töltöttünk el Párizsban, az álmvárosomban, ahová már régóta vágyok. Olvasok róla, tervezgetem, mit néztek meg, ha eljutok oda. Lehet, ezért álmodtam azt, amit? Nem tudom.... ez rejtély marad. Na, de térjünk vissza az álomhoz... Miután Lizivel, és Nudlival kiélveztük a város nevezetességeit, fáradtan, de tele élménnyel, egy eldugott utcácskában barangoltunk éppen, ahol egy tündöklő kirakatot pillantottunk meg. Telis tele volt csodás finomságokkal. Az ajtó felől fahéjas, mézes, vaníliás illatfelhő csapta meg az orrunkat. Épp olyan, mint amilyen a karácsonyi vásárban szokott lenni. Lizivel szavak nélkül is tudtuk, meg kell lessük, honnan jön ez az isteni áramlat. Nudli előreszaladt, mi pedig kézenfogva, tágra nyílt szemekkel utána iramodtunk. Ahogy beléptünk az ajtón, hatalmas vitrinekben csak sütitet, tortákat, ínycsiklandó muffinokat, kekszeket, pudingokat láttunk. A polcok tömötten megpakolva, a plafonig értek. - Ez egy Varázscukrászda! - mondtuk egyszerre. Az édességbirodalom asztalkáihoz csinos egyenruhába öltözött pincéernők és pincérek vitték ki a habos finomságokat. A vendégek mind gyerekek voltak, a házikedvenceikkel. Mindenki jókedvűen falatozott, duruzsolt. Volt a helynek egy varázslatos ragyogása, de egyben egy meleg otthon érzete is. Miután Nudlit szem elől tévesztettük, Lizivel kíváncsiak voltunk, vajon ki készítheti az illatos csodákat. Óvatosan a pult mögé merészkedtünk, ahol megláttuk a konyha bejáratát. Nem volt kérdés, hogy megnézzük, mi történik odabent. Egy szőke, karcsú, fiatal lány, habverővel a kezében állt a pultnál, mellette Nudli ténfergett, amikor betoppantunk. Nem is kellett semmit kérdeznünk. Kedvesen ránk nézett és egy asztalkához hívott minket. - Számítottam rá, hogy jöttök. Már vártalak benneteket. Lola vagyok. Nagyon aranyos kiskutyátok van. Üljetek le nálam! – mondta kedvesen. Elénk tett egy tálcát, amely roskadozott a szebbnél szebb édességektől, habos italoktól. Félénken ugyan, de mindketten vettünk mindenből. - Kóstoljátok meg bátran! Kíváncsi vagyok a véleményetekre. Lányok! Itt minden egészséges! A torta répából van, a muffin sütőtökből, a keksz zabpehelyből, a turmix céklából - sorolta Lola ragyogó mosollyal az arcán. Csodálkozva néztünk rá és beleharaptunk egy-egy finomságba. Én egy illatos muffint, Lizi egy tortát választott. De volt ott ropogós keksz, habos turmix is. Minden, amit gyerek csak kívánhat. Nudli csillogó szemmel figyelte, talán lepottyan egy morzsa, amit elcsenhet. Ahogy megízleltük a desszerteket, egy varázslatos édességmennyországban találtuk magunkat, ahol minden tele volt vitaminnal. - Hogy csináltad ezt, Lola? Nem fura az íze és édes, illatos, mint otthon! – áradoztunk boldogan. - A kedvenc édességeimbe rejtettem a vitamindús dolgokat, melyek a növekedéshez, a csontok, a fogak egészségéhez szükségesek. - Ez egy álom? - kérdeztük teli szájjal, maszatos arccal. - Igen, álom, de remélem, sok édesanya álmában is ott leszek, és meg tudom súgni nekik a receptjeimet. Ezáltal sok-sok kisgyermek otthonába is eljutnak ezek a sütemények. Ebben a pillanatban sivító hangot hallottam. Álmosan, de mosolyogva ébredtem Anya ébresztőórájára. Nudli bágyadtan pislogott az ágy végében. A pokróc alól csak a füle látszott ki. A Varázscukrászda illatát még mindig éreztem az orromban és azt kívántam, minden álomom ilyen édes legyen. Amikor a tízóraitam haraptam az iskolában, elhatároztam magamban, hogy a legközelebbi születésnapomra Lola receptjeiből készült tortát és sütit kérek. A születésnapi partymon ezekkel fogom megkínálni a barátaimat és a vendégeket. Remélem, a Varázscukrászda receptjei addigra a mi városunk cukrászaihoz is eljutnak, sőt még az iskolai büfébe is! És Anya is álmodik majd Lolával... talán. Azt mondják, egyszer minden álom valósággá válik.

„Muffin”